

אלֵי אַלְיאָב ז"ל

אלֵי נולד ב-30 בספטמבר 1936 להוריו הלה וגדריה אליאב והתנתק בקב' "שחף" — זו הקבוצה החינוכית השנייה בעין החורש, והמחזור הראשון שסימן את חוק למודיו במוסד החינוכי במקומם. בעודו ילד קטן נלווה בשלושה מסעות של הוריו, שיצאו לביקור משפחתי לקהיר שבמצרים; וככער בוגר — על סף כתה י"ב — ערך מסע ביקור עצמאי לצרפת אל קרוביו. בתום למודיו במוסד החינוכי התגייס לזכה"ל בו שירות בחיל-האוויר — בחלקו בקורס טיס. במסגרת חיל זה השתתף גם במבצע סיני.

במשך עבד בענף הרפת ובמקצוע החשמלאות. לקריאת התנועה הצטרף לקבוצת הבנים שיצאה לעזרת הקבוצים הצעירים געתון וחורשים. בשדות חורשים נספה בתאונת טרקטור קטלנית ביום 1 בספטמבר 1960.

י. ק.

אלֵי שְׁלֵי אִינְגָןָן ...

נעלם הבן, ולא נראה אותו עוד. לעולם לא ארנו עוד. כבר לא אשמע את קולו הצעיר בהגיונו הביתה: אמא שלום, מה שלומך אמא? אף לא אזהה עוד לראותו מהחיך את חיוכו היפה בעת דברו אליו, בחושפו את טור שיניו הלבנות: "אינני רוצה להיות יותר נע וננד. אינני רוצה להיות יותר נע וננד.

אלֵי אַלְיאָב ז"ל

אינני רוצה להיות כצועני. רוצה אני לחזור הביתה, לקיבוץ". ובכל זאת, כשהחליטו לשלווח את קבוצת הבנים לקיבוץ חורשים, הוא הלך איתם. והלך גם אליו,ומי יכול היה לחזות את האסון הנורא, כי אליו לא יחזור ממש כי; שאט אליו יביאו, בארון סגור יחזירו את גופתו ממש.

אלֵי שְׁלֵי, בני. בליבי אתה חי, אני נשואת את דמותךathi בכל מקום. כל דבר המקיים אתנו, כל צמח בגינה, כל עץ שמלבב קשררים בך. התזכיר את עץ האגו, שתתלנו? התלוצצת או על השבוננו ואמרת: עשר שנים לפחות יעברו עד שהאגוז יניב את פריו. ועל כך ענית: אני לא אזהה לך, אך אתה אליו, אתה והזואוטים שלך ישחקו ודאי מתחת לעץ האגו העתיק, יטפסו עליו, יקטפו ויאכלו מפריו.

ומי העלה על דעתו באותו רגעים שיד אכזרית התקטוף אותך מאתנו בני! בעולמי המתעווררים, באביביך, בראשית דרכך בחיים, נקטפת ונגדע עץ חיך! ואתה רק בן כ"ד שנים. עשרים וארבע שנים היו ייחד בני. על הדשא הירוק סביב ביתנו החדש כה טוב היה לנו, למשפחנתנו הקטנה, עת התאספנו יחד — ובשעת ערביים כה נעים היה לשבת סתם, לפטפט, לאחוך ולשוחה.

מתגעגעת אני אליך בני. מה מאד הייתי רוצה לראותך שוב. מה יקר לי קולך המהדר באזני צחוקך היפה. אני אוהבת אותך אליו בכל לב, בכל נימי נשפי קשורה אני לך, בזורך! חלום בלחות איום חלמתי. עוזר לי להקיעך בני. אך המציאות האכזרית הולמת על רاسي. את אליו לא ERAה עוד. לעולם לא ישוב. הטרקטור קטל אותו. הנה יכולת לקפוץ ממנו ולהינצל, אך אתה נאחזת בהגה. את הטרקטור ביקשת להציל...

מדוע בני לא הייתי לידך באותו רגע מר ונמהר? מדוע לא שמרת עליך. מדוע לא קראתי אליך בכל כוחך: אליך, שמור חייך הצעירים. הם כה יקרים לנו.

ואתה, מעולם לא רצית שנdag לך בני, הזוכר אתה ערבות גיוסך לחיל-האוויר. באט ובליבך החלטה נחששה. איןAMA שתרצה לסקן את חייך בנה — ענית לטענותי. אך גם טיסים מוכראחים להיות, והם בניים לאמונות כמוני.

הזכיר אתה אליו, את מבצע סיני, עת החרצה לשлом בנינו כספה בנו, אמרת: AMA, אל תחכי למכתבים סדירים ממוני, כי הרוי יתכן שאחד מהם במקרה לא הגיע בזמן, אל תדאגAMI, אינני עוד ילד קטן.

לא אליו, לא עוד ילד קטן היה, עלם צעיר היה, נאה ונבון. כל החיים עוד היו לפניך, ואתה בORITY כוחותיך. עיניך העמוקות מופנות לעתיד, ובליבך גנוו סוד החיים. אליך! הנסתם הגולל על הכל?...

מכתב שהתחלה לכתוב, סקיצה לפסל שציירת, מאמר לסיום שלא סיימת, חדר שלגור בו לא הספקת, חיים שלחיות בהם ערגת — קוראים בקול גדול: זה שקר. ואני, לשואה בני, יבקשו עיני אותך, לשואה בני אחכה לך.

AMA